

Anita Verkerk

Cheesecake & Kilts

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Cheesecake & Kilts

ISBN 978-94-6204-253-7

1^e druk 2010

2^e druk 2013

3^e druk 2019 (herziene heruitgave, nieuw formaat en nieuwe omslag)

© 2019 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

Surf naar www.uitgeverijcupido.nl voor een overzicht van al onze romans.

© 2019 Uitgeverij Cupido. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2019 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Voor mijn lieve kleine Tijgje, omdat je er altijd voor me was in je mandje op mijn bureau.

Wat zou het heerlijk zijn, als spookjes echt konden bestaan...

Hallo allemaal,

Schotland is een prachtig land.

Ruige bergen, gevaarlijke moerassen, eeuwenoude kastelen, doedelzakken, griezelige spookverhalen, het monster van Loch Ness, heerlijke cheesecake met aardbeien en natuurlijk razendknappe mannen in stoere kilts...

Genoeg ingrediënten voor een vrolijke chicklit dus!

Zoek een rustig plekje voor jezelf, pak een drankje of haal een grote zak chips (chocola mag natuurlijk ook) en stap met Robien, Britt en Michelle in de trein naar het Schotse havenplaatsje Mallaig.

Maar wel snel zijn, anders rijden ze voor je neus weg...

Veel leesplezier met deze nieuwe uitgave van *Cheesecake & Kilts!*

Liefs,

:-) Anita

HOOFDSTUK 1

“En wat vind je van de conducteur, Robien? Is dat een beetje jouw type of is hij meer geschikt voor Michelle?” brulde Britt boven de herrie van de trein uit.

“Voor mij?” riep Michelle, voor ik ook maar met mijn ogen kon knipperen. “Hoe kom je erbij? Heb je die hazentanden van hem niet gezien?”

“Hazentanden?” Britt keek Michelle verbaasd aan. “Dat was me nog helemaal niet opgevallen.”

Ik pakte mijn glanzende *Victor & Rolf I'm fine bag* van de bank, greep me stevig aan de leuning beet en stond op. “Ik ga eens even naar de wc.”

“Alweer?” vroeg Britt en ze maakte een jolig handgebaar in de richting van een hoogbejaarde Schotse vent in een roodgeruite kilt, die zijn imposante lijf drie rijen verder in een stoel naast het gangpad had weten te persen.

Ik knikte overdreven heftig. “Beetje te veel sap gedronken, denk ik.”

Michelle stootte Britt aan en er kwam een enorme *smile* op haar gezicht. “Mij maakt ze niks wijs. Zeker weten van yes, dat ze *Mr. Macbuik* weer gaat verleiden.”

Britt barstte in lachen uit. “Hartstikke sexy, die blote knobbelknieën van die vent,” hikte ze gesmoord.

“Supertrendy kousen ook,” gierde Michelle. “Echt spannend!”

Oké, ik moet eerlijk toegeven, als het Britt of Michelle was geweest, die door het schokken van de trein per ongeluk bij die vent op schoot was gevallen, dan had ik het zelf

ook ontzettend grappig gevonden.

Maar in het echt was er heus geen lol aan om op een stel harige blote benen terecht te komen. En tijdens mijn landing schoof zijn rokje omhoog, dus alle kans dat ik de kroonjuwelen ook nog geraakt had...

De meiden zaten me ondertussen zo uitdagend aan te kijken, dat ik weinig anders kon doen, dan een geforceerd vrolijk lachje te produceren. Daarna wees ik achter me. "Ik ga even een wagonnetje verder. Ik ben wel genoeg in mijn billen geknepen vandaag."

Want je kon *Mr. MacRokje* beslist niet verwijten dat hij een *gentleman* was. Na drie schrikseconden had hij me overal vastgegrepen, waar hij me maar pakken kon. Onder het mom van hulp natuurlijk, zo slim was hij wel.

En omdat de hele coupé naar ons zat te kijken, had ik hem na afloop van de ongewenste intimiteiten ook nog netjes moeten bedanken voor zijn gastvrijheid.

Ik draaide de alweer gretig rechtop zittende graai-Schot resoluut mijn rug toe en baande me door de heftig schommelende trein een weg naar de volgende wagon, waar ik het toilet al snel gespot had.

Het was zowaar vrij en ik haastte me naar binnen.

Daar volgde een heel gedoe om mijn broek naar beneden te wurmen en zo goed mogelijk boven de pot te gaan hangen om de restanten van mijn gezonde sapje zonder geknoei te lozen, want de trein rammelde en schudde dat het een lust was.

Mannen hebben het een stuk makkelijker op dit gebied. Die hangen gewoon hun slurfje naar buiten en piesen dan zonder schuldgevoelens lekker overal overheen. Tenmin-

ste, dat leek me de enige mogelijke verklaring voor alle nattigheid op de vloer.

Terwijl ik mijn broek zo goed mogelijk bij de viezigheid vandaan probeerde te houden, viste ik een papieren zakdoekje uit mijn zak en veegde af.

Bah! Ik heb er toch zo'n hekel aan om ergens anders naar het toilet te gaan! Maar de treinreis van Edinburgh naar Mallaig duurt zo'n zeven uur, dus dan zit er op een gegeven moment toch weinig anders op.

Uiteindelijk wist ik mijn jeans weer omhoog te hijsen, trok door en deed een poging om mijn handen te wassen, maar er kwam helaas geen druppel water uit de kraan.

Zeep was er wel trouwens, zeep hadden ze genoeg.

Maar geen water om het er weer af te spoelen.

Ik staarde balend naar de heen en weer schokkende jonge vrouw, die me vanuit de spiegel met twee blauwe ogen al even heftig balend aankeek. Ze had een blonde uitgroei boven op haar verder zo fraaie, kastanjebruine kruintje.

“Je had op die kostbare vrije middag naar de kapper moeten gaan, dom blondje,” zei ik op een streng toontje tegen de spiegel. “Die film draait volgende week vast ook nog wel.”

“Maar Johnny Depp was geweldig in vorm,” zwijmelde het spiegelbeeld.

Ik deed maar net of ik mezelf niet hoorde en probeerde de kraan nog een keer tot enige actie te bewegen. Maar die gaf geen krimp, zodat ik met prikkende zeep handen de krappe ruimte maar weer uitliep.

Ik zakte op de dichtstbijzijnde lege plek neer en begon aan de sluiting van mijn tas te prutsen, maar met glibber-

vingers valt dat lelijk tegen.

En alsof dat nog niet erg genoeg was, hoorde ik in gedachten de stem van mijn geliefde moeder opeens allerlei overbodig commentaar leveren.

Neem je die dure Victor & Rolf echt mee naar Schotland, Robientje? Maar dat is toch vragen om problemen, kindje? Je komt met een vod terug naar huis, let op mijn woorden.

Ja, dan ben je een vrouw van vijftientig en doet je moeder nog steeds of je een kleuter bent. En dat alleen maar omdat ik nog geen man aan de haak heb kunnen slaan.

Alsof ik zin heb in zo'n vieze billenknijper!

Maar in mijn familie worden de vrouwen helaas pas na de eerste officiële huwelijksnacht als volwassen beschouwd. Echt achterlijk, al die Van Uylenburg thoe Slootentjes!

Ik woon onderhand al jaren op mezelf en ik kan het leven heel goed alleen af.

Behalve als het om het schoonhouden van je spullen gaat, kindje, echode mijn moeders stem alweer belerend door mijn hoofd.

Ik keek naar de vette plekken, die mijn zeepvingers met iedere beweging op de tas achterlieten en zuchtte diep. “Ja, ja. Ik weet het mam,” mompelde ik hardop.

Dat leverde me een scheve blik op van een man in een groene kilt, die aan de overkant van het gangpad al de hele tijd belangstellend naar me zat te staren.

Ik stak mijn tong naar hem uit en richtte mijn aandacht weer op mijn tas. Na nog wat vruchteloos prutsen, ging de gladde sluiting eindelijk open en ik viste een pakje verfrissingdoekjes tevoorschijn, waarmee ik mijn handen zo

goed mogelijk probeerde schoon te vegen. Maar ik wreef de zeepzooi er alleen maar dieper in en daar werd ik niet vrolijk van. Ik heb namelijk een lichte vorm van allergisch contacteczeem en mijn arme handen begonnen steeds erger te prikken. Maar water hadden we niet bij ons. Alleen sap en hete thee. Niet echt geschikt om je handen mee te spoelen.

“This train is for Mallaig,” klonk het onverwacht uit de luidspreker boven mijn hoofd en de opgewekte stem van de conducteur kondigde een volgend station aan. *“Our next stop is Blatieblatie Station.”*

Kortom, de naam van het aankomende gehucht ging behoorlijk aan mij voorbij, maar uit de rest van het betoog begreep ik, dat de trein dadelijk maar liefst tien minuten stil zou blijven staan. Dat was mijn kans om even snel mijn handen te kunnen wassen!

De trein remde af, gleed langs een kaal perronnetje en zodra het geronk van de dieselmotor weggestorven was, drukte ik op de knop en stormde min of meer de trein uit. Het was een grappig ouderwets stationsgebouwtje in de kleuren wit met roodbruin, met een geinig soort torentje op het dak. Volgens mij hadden ze op deze hele route overal dezelfde soort stationnetjes gebouwd.

Ik sjesde naar een bordje met *Tea Room* erop en kreeg even later zowaar de *Ladies* in zicht. Daar hadden ze water in overvloed en het was echt helemaal heerlijk om mijn zere handen onder de stromende kraan te houden. Oké, ze zagen er al behoorlijk rood uit en ze begonnen ook steeds erger te jeuken, maar ik wist uit ervaring, dat ik daar over een uurtje wel weer van verlost zou zijn. Als

ik ze voor die tijd tenminste niet helemaal opengekrabd had, maar daar keek ik wel voor uit.

Er hing een dispenser met handdoekjes en met een opgelucht gevoel droogde ik mijn handen af.

Toen ik de *Tea Room* weer binnenstapte, zag ik nog net een stel mensen met choco-ijsjes de deur uitlopen.

Dat was een goed idee, zeg. Daar ging ik bij de meiden hoog mee scoren!

Ik keek op mijn horloge en dat zag er goed uit. Ik had nog zeker vijf minuten de tijd.

Dus stapte ik vrolijk op de counter af, wees op de smakelijke poster, die boven een vrieskist hing en bestelde drie choco-ijsjes bij een oerlelijke barman. De vent had een stoppelbaard van zes dagen, een bos haar waar een halve pot gel doorheen was gekneed, en van die bruine rokersvingers.

Geen fris type dus, maar de ijsjes zaten toch in een papertje.

“Duh, duh, druh, druddes, druh,” knikte de barman en hij liep naar een wijd openstaande ongeverfde deur.

Waar ging die nou heen? De vrieskist stond naast de bar.

“Hé, Mister!” riep ik. “Ik wil ijs.”

De vent stak zijn vetkuif om de hoek van de deur. “*Cummin, luf,*” brulde hij opgewekt terug.

Daar begreep ik uit, dat hij er zo meteen weer aan zou komen. Maar wat schoot ik daarmee op? Zo veel tijd had ik nou ook weer niet.

Voor de zekerheid liep ik naar het raam, maar buiten zag de situatie er niet alarmerend uit. De trein stond braaf te wachten, terwijl de conducteur op het perron de grootste

lol met een groepje vrouwelijke toeristen had. Hoewel ik ze er niet bij zag staan, kon het maar zo, dat ook Britt en Michelle van de partij waren. Dat zou best handig zijn, dan konden ze zo gelijk hun ijs aanpakken.

Achter me hoorde ik het geluid van een fluitketel en even later zette de barman met een blij gezicht een kop dampende thee voor me neer.

“Maar ik wil helemaal geen thee, meneer. Ik wil ijs. Drie ijsjes.” Ik stak drie vingers in de lucht en wees met mijn andere hand dwingend naar de poster.

De man keek mij vragend aan. “Duh, duh, druh, druddes, druh?” vroeg hij aarzelend. Het kon trouwens ook best ‘Wuh, wuh, wuhbus, bruh’ of iets in die trant geweest zijn. Ik verstond er gewoon geen draad van.

Dat is ook niet zo raar natuurlijk. Ik ben lerares Frans en hoewel er met mijn Engels niks mis is, staat Schots bij mij niet erg hoog op de kaart.

“Wat zegt u nou allemaal?” vroeg ik. “Ik versta u niet. Ik wil gewoon drie ijsjes!” Ik was ongemerkt overgeschakeld op de autoritaire toon, die ik altijd voor vervelende leerlingen gebruik en daar bleek de suffe barman ook gevoelig voor te zijn. Hij rende als een speer naar het keukentje terug en begon daar luid met het serviesgoed te rammelen.

Het was dan ook geen verrassing, dat de sukkel even later met nog twee koppen thee kwam aanstappen, die hij naast het eerste kopje op een groot dienblad zette.

Wat een gigantische oen!

Ik wees op de thee en schudde heftig met mijn hoofd.

“*No! No tea!*”

Daarna stapte ik kordaat op de vriezer af en gooide die open. “Icecream moet het zijn!”

En onder de verbijsterde blikken van de man hengelde ik zelf drie ijsjes tevoorschijn.

Ik rekende in een ijtempo af en stormde zonder groeten de *Tea Room* uit, op weg naar de trein.

Die dus net schommelend langs me heen reed...

Ik spurte naar de dichtstbijzijnde deur en drukte op de knop. Tja, dat is natuurlijk dagelijkse kost op stations. Paniekerige reizigers en weggrijdende treinen met deuren die al hermetisch dicht zitten.

Behalve de deur van de conducteur natuurlijk, maar die was minstens een meter of dertig bij me vandaan. Zelfs de wereldrecordhoudster sprint ging dat niet meer redden.

Toch probeerde ik al zwaaiend en roepend zijn aandacht nog te vangen, maar helaas... Hij stapte naar achteren en verdween uit het zicht.

Vanuit mijn ooghoeken zag ik opeens de stomverbaasde hoofden van mijn vriendinnen aan me voorbijglijden. Even later klapte er een tuimelraampje open en ik zag een hand heen en weer gaan. Er zat een mobieltje in die hand en ik hoorde een luid gebrul, waar ik uiteraard niks van verstond. Maar ik begreep eruit, dat Britt het een goed idee vond, als ik haar even belde. Kon trouwens ook Michelle geweest zijn, volgens mij had ik er een rode mouw bij gespot.

De locomotief draaide met een vrolijk fluitsignaal een bochtje in en alle wagonnetjes volgden gehoorzaam. Daarna zag ik alleen nog twee eindeloos lange, ontzettend lege ijzeren staven en een stelletje bruine dwarsliggers

vals naar me grijnzen.

Zucht.

Ik weer, hoor. Waarom moesten dit soort dingen mij altijd overkomen?

Ik stond even te zwelgen in zelfmedelijden, maar al gauw trok ik mijn schouders weer strijdlustig naar achteren. Wat stond ik hier nou dramatisch te doen om niks? Ik had alleen maar een treintje gemist. *No big deal.*

Het zonnetje scheen, ik had mijn tas met mijn creditcard bij me, dus het enige wat ik nu moest doen, was gewoon even op de volgende wachten.

Ik plofte op een groen bankje neer, trok het papier van het eerste ijsje en nam genietend een hapje. Mijn vriendinnen mochten dan riant in de trein zitten, ik had lekker een ijsje! Geluk bij een ongeluk, noemen ze dat.

Al likkend haalde ik mijn mobiel tevoorschijn, scrolde door naar het nummer van Britt, drukte ontspannen op bellen en hield het toestelletje tegen mijn oor.

Er gebeurde niks en ik besloot om het nummer van Michelle te proberen.

Weer niks.

“Er is hier geen bereik, *I’m afraid,*” hoorde ik een mooie mannenstem zeggen en er verscheen een stel gitzwarte, perfect gepoetste, leren schoenen in mijn blikveld. Een paar centimeter hoger zag ik felrode kniekousen met groene kwastjes, daar boven gebruide knieën en de keurig gezoomde rand van een groengeruit rokje.

Ik herkende de vent naar wie ik daarnet in de trein mijn tong had uitgestoken en keek snel een andere kant op. Hij was vast ook zo’n irritante billenknijper. Waarom had hij

anders zo'n belachelijke kilt aan? Het zou hier in Schotland best wel mode zijn, maar ik vind het absoluut niet kunnen. Welke kerel loopt er nou vrijwillig in een soort van veredeld mantelpakje met kniekousen rond? Dat is toch geen gezicht? En dan beweren ze ook nog dat de viespeuken er niks onder dragen. Aan ondergoed, bedoel ik.

Maar deze man had wel erg leuke ogen, dat moet gezegd worden. Smaragdgroen met van die guitige twinkeltjes erdoor.

“Er is hier geen bereik,” herhaalde de vent intussen, op precies hetzelfde toontje dat mijn moeder altijd voor de peuter van de burens gebruikt. “Dit is namelijk het *Rannoch Moor*.”

Ik zette subiet al mijn stekels op. “Ik heb het begrepen, meneer,” antwoordde ik zakelijk. “Hartelijk dank voor uw bericht.”

Zonder de man nog een blik waardig te keuren, stopte ik mijn mobiel weer weg en begon aan mijn tweede ijsje.

Daarna at ik ijsje nummer drie ook maar op, want het begon ernaar uit te zien, dat de trein niet meer terugkwam. Bovendien had ik twee vriendinnen en nog maar één ijsje, dus dat schoot ook niet meer op.

Ik mikte de afgekloven stokjes met de papiertjes in een afvalbak en keek om me heen.

Ik zat hier eigenlijk best wel een beetje *in the middle of nowhere*. Maar een mooie omgeving, dat wel. De ruige bergen om me heen vertoonden zulke prachtige nuances aan oker- en groentinten, dat mijn collega van kunstgeschiedenis er spontaan een hoogtepunt van zou krijgen.

Als je wat beter keek, zag je venijnige grijze rotspunten en grote stenen, waartussen polletjes paars bloeiende heide en groene struikjes zichtbaar waren. Er liepen schattige wit-bruine schaapjes op de hellingen, die kleine sierlijke horentjes op hun wollige kopjes hadden. Ze staken leuk af tegen de donkere bossen in de verte.

Ik kwam wat stijfjes overeind en liep met mijn overvolle ijsjesbuik om het stationsgebouwtje heen, maar er was nergens een bord met treintijden te bekennen.

Huizen ook niet trouwens. Overal om me heen had ik hetzelfde uitzicht. Bergen, bergen en nog eens bergen. Ik kreeg ineens het rare gevoel dat ik midden in een ansichtkaart was beland. Alleen het vrolijke labeltje ‘*Groeten uit Schotland*’ ontbrak.

Er was nog steeds geen spoor van de volgende trein te bekennen, dus liep ik voor de tweede keer speurend om het stationsgebouwtje heen. Dat was alweer binnen een halve minuut geregeld, want het was zo klein dat het bij mijn ouders makkelijk in de eetkamer zou passen.

Tijdens mijn speurtocht kwam ik onderweg een bordje met de kreten *Corrou* en *Coire Odhar* tegen, maar daar schoot ik weinig mee op. De Schotten werden blijkbaar geacht om het spoorboekje uit hun hoofd te leren. Of zou er binnen een bord zijn?

Ach, natuurlijk. Waarom had ik daar niet eerder aan gedacht?

De barman van de *Tea Room* wist vast wel wanneer de volgende trein zou gaan.

Maar ik voelde de opgeluchte grijns op mijn gezicht al snel weer verstarren en mijn voeten die daarnet nog zo

enthousiast in de richting van de deur waren gestapt, gingen steeds langzamer lopen.

Ik verstond immers geen moer van het gemummel van die kerel. Dus of ik daar nou veel wijzer zou worden...

Nou ja, anders moest hij het maar voor me op een briefje schrijven. Per slot van rekening had ik hem daarstraks ook aan zijn trage verstand gepeuterd gekregen, dat ik ijs wilde. Hoewel, dat had hij natuurlijk pas begrepen toen ik de bestelling zelf uit de vriezer had gepakt.

Verdraaid zeg, als die rare vent wat sneller van begrip was geweest, had ik die stomme trein niet gemist. En dan had ik nou lekker achterover kunnen leunen in een comfortabele stoel en ijs gegeten met Britt en Michelle, terwijl het fraaie Schotse landschap langzaam aan ons voorbij trok. Zo had dat tenminste heel optimistisch in die opzichtige folder gestaan...

Ik trok de deur van de *Tea Room* open en stapte zo energiek mogelijk naar binnen. Bij mijn opvoeding heb ik namelijk geleerd, dat je altijd net moet doen of het allemaal ontzettend goed gaat, ook al voel je je nog zo beroerd.

Er zat precies één gast aan een afgebladderd houten tafeltje bij het raam en ik herkende zijn groene rokje natuurlijk meteen. Barman Vetkuif stond fluitend de counter schoon te vegen en eigenlijk werd ik daar opeens ontzettend sacherijnig van. Dat stond daar maar pret te hebben, terwijl dit hele gedoe zijn schuld was. Of zou hij het soms expres gedaan hebben? Dat hij daarom zo vrolijk was?

Er was hier ook nergens een bord met treintijden te bekennen, dus liep ik naar de bar en zette mijn tas met een klap op de counter. “Goedemiddag, meneer,” zei ik afgemeten. “Kunt u mij vertellen, wanneer de volgende trein gaat?”

Dat kon de man. Hij knikte opgewekt en stortte een waterval aan onverstaanbaar gebrabbel over me uit, dat weer een torenhoog ‘Wubbel, druh, puh’-gehalte had.

Ik kreeg er geen speld tussen. Gelukkig had hij op een gegeven moment toch een beetje lucht nodig en van die adempauze maakte ik meteen gebruik. “Kunt u dat ook in het Engels vertalen, alstublieft? Ik versta er echt niks van.”

De barman keek me verbaasd aan, maar achter me hoorde ik een stem zeggen: “Er gaat vandaag geen trein meer, mevrouw. De volgende komt morgenmiddag.”

Dat was de vent in de groene kilt weer. En die wilde me vast even terugpakken, omdat ik mijn tong naar hem had uitgestoken. Want het was natuurlijk ontzettend belachelijk als er vandaag écht geen trein meer langs zou komen. Hoewel ik weinig zin had om met de rokjeskampioen aan te pappen, draaide ik me toch langzaam naar hem om. Hem kon ik tenminste verstaan en dat was al heel wat in deze negorij.

“Wat zegt u, meneer? Hoe laat gaat de volgende trein?”

“Die gaat morgenmiddag, mevrouw.”

Achter me gaf de barman weer een onverstaanbare ratel weg.

“Hij zegt, dat hij u gewaarschuwd heeft,” vertaalde Mac-Kilt. “Hij heeft een paar keer gezegd, dat er eigenlijk te

weinig tijd was om thee te maken.”

“Nou ja, zeg! Ik wilde helemaal geen thee, het is gewoon een gigantische...” Ik had ‘sukkel’ willen zeggen, maar dat leek me bij nader inzien toch niet echt verstandig. Ik stond hier in mijn eentje bij twee wildvreemde kerels, daar kon ik maar beter geen ruzie mee krijgen.

“Eh... een gigantisch misverstand,” maakte ik de zin gauw af.

De barman haalde zijn schouders op, trok een koelkast open en zette een flesje cola op de bar. “*Furyeluf*,” verklaarde hij.

“Het spijt hem erg,” vertaalde MacKilt, “Hij wil het goed maken met een gratis drankje van het huis.”

“Erg aardig, maar ik lust geen cola.” Ik haalde diep adem en praatte door: “Weet u zeker dat er vandaag geen trein meer rijdt?”

De kilt knikte opgewekt.

“Als u me dan het busstation even wilt wijzen, dan pak ik de bus wel.”

“Dit is het *Rannoch Moor*. Ik ben bang, dat er hier geen bussen rijden.”

De mededeling kwam lelijk aan. “Oh...” aarzelde ik, maar daarna gaf ik een knikje in de richting van de barman.

“Als u hem dan misschien wilt vragen of hij een taxi voor me kan bellen? Mijn mobiel heeft geen bereik.”

“Ik ben bang, dat er hier geen taxi’s rijden. Dit is het *Rannoch Moor*.”

“Ja, dat weet ik nou wel, dat het hier het *Rannoch Moor* is,” zei ik geïrriteerd. “Maar wat heeft dat er nou mee te maken?”

“Dit is een moerassig heidegebied, mevrouw. Er zijn hier geen autowegen, *I’m afraid.*”

Dat ge-*I’m afraid* van die kerel hing me intussen mijlenver de keel uit! En wat zat hij nou dom te blaten over dat er hier geen wegen waren? Ik stond hier toch zeker op een station!

“Waarom hebben ze hier dan een station neergezet? Als er hier niks te beleven is?” bitste ik.

“De eigenaar van deze grond heeft destijds meebetaald aan de aanleg van de spoorlijn,” antwoordde MacKilt op een toon die alles moest verklaren.

Hij had er bij mij geen succes mee. Ik snapte er tenminste geen hout meer van.

“Nou, dat zal dan wel,” antwoordde ik uiteindelijk. “Misschien kunt u me dan een hotel aanbevelen? Dan stap ik weer eens op.”

En weet je wat die viespeuk toen zei?

“*Ik ben bang* dat er hier geen hotels zijn, maar ik kan u mijn logeerkamer aanbieden.”

“Dat had je echt gedroomd!” brulde ik kwaad.

Ik draaide me op mijn hakken om en liep zonder groeten de *Tea Room* uit.

Wat dacht die vent wel niet? Dat hij mij met een paar domme smoesjes even zijn bed in kon sleuren?

Mooi niet!

Ik stampte over het roodbruine grit van het perronnetje, stak de rails over en sloeg met stevige pas een soort van verhard zandpad in, dat dwars door de hei liep. Als ik een beetje doorstapte, was ik ongetwijfeld zo weer bij de bewoonde wereld, waar die dan ook mocht zijn.

Het was niet echt druk op het pad. Na een kwartier lopen was ik behalve een paar schaapjes en een soort parelhoen nog niemand tegengekomen. En er was nergens ook maar een spoor van bebouwing te zien.

Ik bleef staan, viste mijn mobiel uit mijn tas en probeerde het nummer van Britt nog maar een keer.

Maar ik had nog steeds geen bereik.

Ontzettend balen!

Wat had ik hier te zoeken in dit eenzame gebied? Ik wilde naar mijn vriendinnen terug.

Terwijl ik met de telefoon stond te prutsen, kwam er als uit het niets een legergroene auto aangereden. Een model terreinwagen-met-koeienvanger van het soort dat ze bij ons in het Gooise Vrouwenland ook wel een *PC Hooft-tractor* noemen.

En het goede nieuws was, dat ik duidelijk een vrouw met geblondeerde krulletjes achter het stuur zag zitten.

Dat kon ik wel wagen.

Ik begon heftig te zwaaien, maar dat was waarschijnlijk net een tandje na het zoemertje, want het mens reed dus gewoon door.

“Trut!” riep ik de wagen na, maar ik weet wel zeker, dat ze me niet meer kon horen.

Wat een asotype zeg! Ze had op zijn minst toch even kunnen stoppen om te vragen wat ik wilde?

Mijn blik viel op mijn versleten gympen en gleden als vanzelf door naar mijn grafelde en flink verschoten jeans, die in een vorig leven blauw geweest was. Tel daar

mijn al even verschoten jeansbloes bij op en het zal duidelijk zijn, dat ik er niet uitzag. Met een beetje pech had die vrouw me voor een zwerfster aangezien...

Die zelfbedachte rondreizen zijn hartstikke leuk, maar het nadeel van voortdurend ergens anders heen moeten, was natuurlijk dat je amper een kans kreeg om je kleren te wassen. Daarom liep ik al een paar dagen in deze spannende outfit rond en het was dan ook geen wonder, dat het schone er intussen wel af was.

Omdat ik er op mijn werk altijd zo tiptop uit moest zien, had ik de sterke neiging ontwikkeld om mijn uiterlijk in de vrije uurtjes helemaal onder aan de lijst te zetten. En wat een ander daarvan vond, interesseerde me geen bal.

Maar nu begon ik me opeens af te vragen of ik met deze uitstraling ooit in een hotel binnengelaten zou worden. Als ik zelf receptioniste was, zou ik zo'n smoezelig type tenminste lekker op de stoep laten staan.

Hè, ik had nooit gedacht dat ik nog eens naar dat stomme grijze schoolpak met die duffe vlinderdas zou verlangen.

Nou ja, niks aan te doen...

Ik stapte iets minder welgemoed verder en in gedachten hoorde ik mijn moeder alweer de nodige verwijten roepen: *Zie je nou wel, dat je niet los vertrouwd bent, Roberta? Het wordt hoog tijd dat er een man op je let. Weet je wat, ik zal baron Van Overwaarden het komend weekend maar weer eens op het kasteel uitnodigen. Dan kunnen jullie elkaar toch wat beter leren kennen.*

“Baron Van Overwaarden is een ouwe zak met een hangbuik,” zei ik onparlementair. “Het boeit mij echt niet dat

hij de halve Veluwe in bezit heeft, ik vind het een afgrijselijke vent.”

Maar je zult toch ééns moeten trouwen, kindje.

“Welnee, dat is nergens voor nodig. Ik kan mijn eigen boontjes wel doppen.”

Ik bleef abrupt staan. Wat had ik eigenlijk aan die denkbeeldige discussies met mijn moeder? Ze hoorde me immers toch niet en zelfs als ze op dit moment toevallig wél naast me zou staan, zou ze niet naar me luisteren. Mijn moeder luistert namelijk nooit naar iemand. Die praat alleen maar en doet uitsluitend haar eigen zin.

En daarom zat ik bij ieder bezoekje aan mijn ouders wel weer met een andere vrijgezelle en vooral ontzettend lelijke jonkheer of baron opgezadeld. Hoe ze het deed, weet ik niet, maar mijn moeder kreeg het voor elkaar om voortdurend nieuwe bliken met edellieden open te trekken. Want de Hoogwelgeboren vrouwe Roberta Emma Liedewy van Uylenburg thoe Slooten kan natuurlijk niet met de schillenboer trouwen.

De paar keer dat ik het gewaagd had om met een *burger* thuis te komen, had ma hem binnen de kortste keren de kasteeldeur uit gepest.

Daarom was ik nu nog steeds single...

“Hè, hou onderhand eens op met dat gezanik over je moeder, Robien!” zei ik boos tegen mezelf. “Je bent een volwassen vrouw en je kunt het heel goed alleen af.”

Ik snoof. Oké, het was een feit dat ik het in mijn eentje prima deed, maar dat kwam ook door de riantelage die ik van mijn ouders kreeg. Natuurlijk verdiende ik als docente Frans best een leuk salaris, maar om eerlijk te zijn,

ging dat bijna helemaal aan mijn flatje op.

Oké, *flatje* is niet het goede woord. Ik woon in een riant *penthouse* in een dure buurt. En ik hou van uitgaan en elke dag buiten de deur eten en feestjes geven... Bovendien heb ik – behalve aan koken – ook een laaiende hekel aan poetsen en mijn huishoudelijke hulp komt natuurlijk niet voor niks.

Oftewel, ik jaag er nogal wat eurootjes doorheen, elke maand. En het gezanik van mijn moeder over trouwen zit dus zo'n beetje bij de prijs in, zeg maar.

Trouwen...

Ik moest er even diep van zuchten, want het was best een beetje dubbel allemaal. Ik had natuurlijk absoluut geen zin in een uitgezakte jonkheer, maar ergens... Ergens zou het best fijn zijn om ook eens een leuke vent tegen te komen. Niet als hoofddoel van het leven natuurlijk, ik wilde gewoon mezelf blijven, maar meer om een maatje te hebben. Iemand, die er helemaal voor me zou zijn.

Oké, ik had mijn vriendinnen, maar je eigen grote liefde moet – volgens de boekjes – iets heel speciaals zijn.

Toevallig waren ook Britt en Michelle onderhand behoorlijk aan een leuke spetter toe en – heel eerlijk gezegd – waren we vooral naar Schotland gereisd om het probleem *'Waar vinden we een leuke man'* eens uitgebreid door te praten. Nu we alle drie vijftientig waren, leek het namelijk wel of er opeens geen single mannen meer bestonden. Elke knappe hunk die we tegen het stoere lijf liepen, had al een vriendin.

Volgens mij hadden we zelfs alle drie ook heel stiekem gehoopt, dat er hier in Schotland nog genoeg leuke vrije

spetters en edellieden-zonder-hangbuik te vinden zouden zijn. Maar tot nu toe hadden we er nog geen één gespot. Ik keek een beetje rillerig naar de ruige leegte om me heen, waar natuurlijk ook nergens een knappe ridder te bekennen was en ik haalde diep adem.

Oké, ik kon me vanaf nu maar beter met echt belangrijke dingen gaan bezighouden. Bijvoorbeeld met het feit, dat ik momenteel zwaar in de shit zat. En koud werd het ook! Het warme zomerbriesje van vanmiddag was in rap tempo in een ijzige wind aan het veranderen. Als ik niet snel een hotel vond, werd het een koud nachtje in die dunne kleren!

Ik hoorde het gezoem van een automotor achter me en ik herkende de legergroene terreinwagen, die al eerder langs was gereden. Dit keer zat er geen vrouw achter het stuur, maar zag ik het bekende hoofd van de vent in die groene ruitjeskilt achter de voorruit opdoemen.

De man die mij ongegeneerd zijn slaapkamer had aangeboden.

Het mocht dan steeds kouder worden, maar alles was beter dan die slijmbal!

Ik schoot opzij en stapte naast het pad. Er klonk een borrelend geluid, mijn schoen zakte minstens twintig centimeter naar beneden en het scheelde een haar of ik was languit voorover gevallen.

Huh, wat was dat nou? Ik sopte weg!

Ik spande mijn spieren en probeerde mijn voet weer omhoog te krijgen, maar ik kreeg er geen beweging meer in. Dat is een ontzettend raar gevoel, als je been opeens niet meer mee blijkt te werken.